

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris D. Hludowici Blosii Abbatis Lætiensis Ordinis S. P. N. Benedicti Tomus Posterior Margaritum Spirituale

Blois, Louis de

Monasterii Campidonensis, 1672

Cap. XIII. Maria filium suu[m] crucem baiulantem mœstissima sequitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45885](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45885)

DOMI-
NICAE
PASSIO-
NIS EX-
PLICAE-
TIO.

fecere, sed ut tantò celerius eum neci darent, & ne fortè sub manibus eorum animam efflaret, priusquam in eum omnem malitiam sevitiàmque suam exercuissent. Et homo iste ethnicus erat: videlicet ut hoc ipso daretur intelligi, indignos esse Judæos qui Christi crucem bajularent: simulque ea res præferbat hoc mysterium, fidem scilicet & gloriam Crucis ad gentes tranlituram.

CAPUT XIII.

Maria Filium suum Crucem bajulantem mœstissima sequitur.

1. Beata Maria occurrit Christo crucem suam bajulanti.
2. Ineffabilis ibi dolor viscerum maternorum.
3. Quem tamen perfert constantiſſime, sine ullo impatientiæ gestu, aut voce.
4. Crucis & afflictionis donum. DEL excellentissimum.

I. Dum igitur hæc aguntur, Maria tristissima Dei Mater, avidè suum quærebat videre Filium, ut vel consolatorium ex eo perciperet verbum, vel aliquod ei impenderet solatium, ultimumque vale diceret. Sed quia propè ad eum accedere non dabatur, ob turbam militum qui eum cinxerant, & undique sequebantur; alio (sicut à plerisque affirmatur) perrexit itinere, ut turbam anteverteret, atque ita suo veniret dilecto obviam. Quamvis enim ex acerbissimo dolore, quem ob Filii passionem conceperat, prorsus exhausta & viribus esset destituta; fortis nihilominus amor, quo

erga illum fervebat, & ingens eum videndi desiderium, vires ei addidit; ita ut turbam omnem filium ejus ducentium præveniret.

Quis, obsecro, mente concipere possit, quibus fuerit doloris & angustiae confixa aculeis, cum unicum solamen cordis sui ita miserabiliter derelictum, & gravi insuper crucis pondere onustum videret? cum aspiceret gratissimum vultum ejus (quem toties intima cum devotione amplexa fuerat) tam turpiter deformatum & miserè affectum? cum contueretur & venerandum caput illius, (quod sepè multa cum reverentia ardentissimo suo appresserat cordi) horribili corona spinea crudelissimè compunctum? cum denique cerneret Deo ac Domino suo tantam irrogari injuriam & contemptum, ipsumque inter latrones damnatum annumerari? quis dubitare possit, gladium doloris piissimum cor illius acerbissimè transverberasse, cum videret dilectissimum Filium suum, quem suo gestavit sub pectore, ita sanguine phlegmatibusque foedatum, crebris affectum vulneribus, & ab omni despectum abjectumque mundo? Nihil est ambiguum, quin si divina bonitate non fuisset servata roborataque, cor illius devotissimum præ dolore & mœrore ruptum fuisset; quandoquidem aded ejus animum vis immensa doloris oppleverat, ut veluti sub gravi staret pressa saxo,

nec

2.
Maternum viscerum dolor pro-
fus ineffabilis

Luc. 2.

DOMI-
NICAE
PASSIO-
NIS EX-
PLICATA
TIO.

3.
Constan-
ter tamē
sine ullo
impasi-
entiae si-
gno suū
cum filio
in corde
Crucem
portat, &
ad illam
se se of-
ferat.

Dolorem
tamen
inennar-
abilem
sensit, &
lacrymas
testata
est.

nec posset saltem verbum edere. Neque tamen gestus incompositos, aut insolitam aliquam praesetulit deformitatem, non ullam exhibuit forinsecus impatientiae notam, utpote quae sefunditus Deo resignarat, totamque se absque electione aliqua vel optione in gratissimam illius refuderat retuleratque voluntatem. Et quia plena erat Spiritu sancto, nove- rat ex Prophetis filio suo moriendum esse, eaque de causa mortale eum sumpsisse corpus, sicque visum esse Patri caelesti: ideoque aliud desiderare non poterat. Unde quemadmodum Jesus Christus ultrò se Patri obtulit hostiam vivam pro salute mortalium, ita & beatissima dulcissimaque virgo Maria ipsa quoque Filium suū obtulit pro humani generis salute: satilque ei gratius fuit suo destitui solatio, quam hominum impedire redemptionem. Atqui flagrantissimus illius erga filium amor totum se intus cohibere non poterat: sed ut intus cor exulset, consumpsit, liquefecit; ita foras ferventes expulit lacrymas, vividum illius colorem obsuscavit, atque innumera eademque altissima extorsit suspiria: ita ut exterior ejus miseranda atque tristissima habitudo, interiorem spiritus angustiam declararet. Quia verò Dei intelligebat esse voluntatem, ut unà cum filio suo pateretur, sponte sese ad hoc obtulit, etiam mori paratissima unà cum Jesu nato suo pro salute ac redē-

ptione miserorum. Continuit autem dolorem suum intra secreta pectoris, eò quòd nullam externam hominum consolationem desideraret: potius appetens in illo dolore persistere, donec eam ipse Dominus eriperet ac consolaretur. Ea namque de causa Jesum secuta est, ut simul cum eo suam ferret crucem. Idcirco accessit Calvariam, ut cum eo intus spiritualiter crucifigeretur. Ideò juxta crucem astitit, ut gladius doloris cor ejus configeret, ipsaque Martyrum omnium Regina efficeretur.

Excellentissimum donum, quo Deus suos solet munerari amicos, crux est & afflictio: atque illud ipsum & Filio suo, & beatæ Virgini, & electis amicis suis omnibus contulit. Unde quisquis cruci & afflictionibus sese opponit, Dei voluntati ac donis ejus resistit, aberratque à Deo, terga illi objiciens. Comuni siquidem amore Deus cunctos homines prosequitur, optaretque omnes ad perfectionem provehere: quod tamen absque labore & dolore cruceque multiplici fieri non potest: haud secus quàm pretiosa & affabre elaborata aurea patera, absque igne, malleis, aliisque acutis & accommodis instrumentis fieri non potuit. Sed miseri homines semper fugiunt, nec ferre aut satisfacere student suavissimæ Christi operationi: ideoque semper inepti, miseri, & fragiles permanent.

Sed insua
se cobibuit.

Secuta filium, ut cum eo concrueretur, figeretur interiorius.

4.
Cruz donum Dei excellentissimum, quo singulares suos amicos donat.